

Piotr Bagiński
Búcsú apámtól

Pozegnanie ojca

Nem voltam ott a temetésén. Nem szerette a temetéseket,
én pedig az évek múlásával egyre inkább hasonlítok hozzá.
Nem láthattam hát a lovat, amelyik odalépett
a kerítés mellé, ahová apámat temették,
valószínűleg azért, mert apám még verseket sem olvasott,
ezt anyjától örökölte, aki még verseket sem olvasott,
és apjától, aki hasonlóképpen még verseket sem olvasott;
ráadásul szárnykezdeményei sem voltak.
Nem hallottam a búcsúbeszédet amit unokája
mondott, aki a fiam, aki bíró.
Állítólag a beszéd nem hasonlított az ítéletek szokványos indoklásához.
Minden bizonnyal azért, mert a profik
sohasem keverik össze hivatali- és magánügyeiket.
Apám nem hitt Istenben, talán épp azért, mert nem olvasott verseket,
de olvasta Darwint, de Ville-t, a Larousse-szótárt
és az Állami Állatorvosi Könyvkiadó köteteit.
Nem hitt a csodákban, bár sikeresen
vezetett le egy szülést a konyhaasztalon
és sikeresen varrta vissza egy bizonyos górál
saját menyegzőjéről tenyerében elhozott fülét.
Nem hitt a gyógyulásban, ennek ellenére
kezelésekre járt gyógyfürdőkhöz.
Apám nem hitt Istenben, de rendszeresen járt templomba,
nem hitt a kommunizmusban, de ott volt a felvonulásokon,
fenntartásai voltak a kapitalizmussal és a Szabad Európát hallgatta.
Nem hitt abban, hogy sokáig él.
Amikor kilencven éves lett elhatározta, megbizonyosodik
Isten létezéséről.
Minden bizonnyal a csodálkozás miatt,
távozott szélesre nyitott szájjal.
Én az évek múlásával egyre inkább hasonlítok hozzá,
talán épp ezért kételkedem Isten nem-létében,
bár a keresztények Istenében nem hiszek,
hiszek a „Mi Atyánk”-ban.

Fordította : Cséby Géza